

[Melchior]

sket. Det må nok siges at være skift af rang, en kovending, som jeg har kaldt det for, passende for et tidligere landbrugerparti, og troværdigheden har nok lidt nogle forhåbentlig kun midlertidige afgørende skår. Jeg har den opfattelse, at man i politik i hvert fald ikke skal opføre sig ringere, end man gør i privatlivet, for i politik optræder man jo på andres vegne. Jeg synes, at man her har optrådt ringere, end jeg tror de pågældende personer ville optræde privat, og det er jeg skuffet over, men jeg er beredt til at se det udglattet.

Nu vil så udenrigsministeren, venstres leder, rydde sten af vejen. Ja, han har i hvert fald fået ryddet en bro bort fra søvejen. I den anledning vil jeg gerne oplæse den dagsorden, som folketinget vedtog den 1. juni i år, og som blev fremsat af hr. Christopheren, nuværende udenrigsminister. Den lød således:

»Idet folketinget konstaterer, at tidspunktet for en eventuel ændring af beslutningen vedrørende Storebæltsbroen først på afgørende måde er forpasset med udgangen af august måned,

fortsætter tinget behandlingen af forslaget til tillægsbevillingsloven.«

Folketinget vedtog altså på venstres leders vegne en dagsorden om, at med 31. august var tidspunktet forpasset, hvor broen kunne stoppes. Nu har vi den 1. september, folketinget har ikke taget ny stilling, broen er end ikke nævnt med et eneste ord i den 20 punkts erklæring, som regeringen har fremlagt, men man har hen over folketinget nærmest gjort sine egne ord til nar.

Udenrigsministeren vil altså rydde sten af vejen, det har han vilje til, siger han, og viljen ser jo Vorherre på. Den linje står i en sang af Ingemann, der hedder »Dagen går med raske fjed«, og jeg tror, at den dag også vil få fart på. Jeg tror også, at vejrydderen fra venstre og hele vejrydderholdet skal passe på, at det ikke kommer til at gå dem som en anden vejrydder, nemlig Jens Vejmand, som banede vej for så mange andre, men skønt han ryddede mange sten, så på hans grav i døden, da fik han aldrig én. Jeg har på fornemmelsen, at der skal meget stort held til for venstres ministerhold for at undgå det eftermæle.

I første omgang synes vi i CD, at der er blevet lagt en sten på vejen, og det kan godt

være en sten, der vil udvikle sig til en klippeblok, nemlig værdistigningsskatten. Det er helt besynderligt at se, at der i stedet for den vidunderlige fordeling af retten til ejerskab i dette land, som udviklingen i ejerboligernes antal har været udtryk for i de sidste to generationer, en fordeling, som må være helt efter socialdemokratiets recept, nu bliver tale om et centralt eje under medvirken af socialdemokratiet, som derved tramper på alle ØD-ideer. For nok ved jeg, at denne værdistigningsskat er påtænkt begyndende lav og lempelig, men jeg tror altså, det vil være en snebold, der bliver til en lavine. Den vil stige i procent, og i hvert fald om nogle generationer vil de fleste boliger i dette land være ejet af en central fond. Der vil blive tale om centraleje i stedet for decentralisering.

Jeg vil gerne sige et enkelt ord til min tidligere kollega i firkløveret hr. Jens Møller, som er faret helt vild i verdenshjørnerne. I en ny artikel i sit blad har han fundet ud af, at CD står til højre for kristeligt folkeparti. Det må være hans orienteringssans, der har svigtet. Jeg håber ikke, det går ham på lignende måde med retningerne op-ned eller himmel og jord og så det tredje sted, man taler om, for ellers kunne det godt være, at hr. Jens Møller havnede det gale sted, hvis han ikke får kompasset bragt à jour.

Men nu er vi altså til bryllup, og der er ægteskab mellem venstre og socialdemokratiet. Nogle steder råbes der hurra, andre steder råbes der, at det er en AV-regering, altså en av-regering. Jeg tror, der i første omgang vil blive gaver til den nye regering i form af gode opinionstal, men det er netop bryllupsrusen. Der bliver kastet ris, men man skal nok passe på ikke at få dem i øjnene. Så kommer hvedebrødsdagene, men de er desværre så grumme hurtigt overstået, selv hvis der er skæppet i kassen i den glade anledning. Efterhånden i ægteskabet sker der bare det, at konen går hen og bliver gravid, naboerne driller, og husholdningspengene slår ikke til, og når vi når frem til den 3. oktober, vil brudesløret falde, og så vil vi få mulighed for for overhovedet første gang at bedømme det grundlag, som denne regering er dannet på.

Vi deltager gerne i bryllupsfestlighederne, men vi hører altså også til de naboer, der gerne vil bevare deres husrum og deres plads i dansk politik, og som fortsat vil bidrage til